

**LIST PASTERSKI BISKUPA OPOLSKIEGO
Z OKAZJI TYGODNIA POWSZECHNEJ MODLITWY
O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN W ROKU 2015**

Jezus rzekł do Samarytanki: „Daj mi pić!” (J 4,7)

Drodzy Diecezjanie,

jak co roku w dniach 18-25 stycznia obchodzimy Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. W Kościele katolickim w Polsce poprzedził go Dzień Judaizmu obchodzony w tym roku 15 stycznia. Dnia 26 stycznia obchodzić będziemy Dzień Islamu. Teksty do rozważań w czasie tegorocznego Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan przygotowały brazylijskie środowiska ekumeniczne. Myśl przewodnią zaczerpnięto z Ewangelii wg św. Jana, z opisu spotkania Jezusa z Samarytanką. Jako motto wybrano słowa, które Jezus rzekł do Samarytanki: „Daj mi pić!” (J 4,7).

1. Otwierać się wzajemnie na siebie

Ewangelista Jan, opisując scenę spotkania z Samarytanką przy studni Jakubowej, ukazuje otwartość Jezusa wobec każdego człowieka. Samarytanie byli dla Żydów nieprzyjaciółmi. Nie przeszkodziło to jednak Jezusowi w podjęciu dialogu z Samarytanką, w której widział przede wszystkim człowieka. Dlatego jej nie odtrącił. Co więcej, poprosił ją o przysługę: Daj mi pić! (J 4,7), co wywołało u Samarytanki głębokie zdziwienie: *Jakżeż Ty, będąc Żydem, prosisz mnie, Samarytankę [bym Ci dała] się napić?* (J 4,9).

Otwartość Jezusa prowadzi do spotkania i do bliższego wzajemnego poznania się. Jezus uczy nas, że w relacjach z ludźmi nie wolno kierować się uprzedzeniami czy stereotypami. One często odtrącają ludzi od siebie i są zarzewiem wrogości. Owszem, Samarytanką nie traktował Jezus z wrogością, jednakże okazywała Mu swoją wyższość. Najpierw wyraziła zdziwienie, że będąc Żydem prosił ją o wodę (por. J 4,9). Kiedy zaoferował jej dar „wody żywej” (J 4,10), reakcja Samarytanki była pełna wątpliwości. Z nutą ironii zapytała więc Jezusa, czy jest większy od patriarchy Jakuba, który sam pił z tej studni i podarował ją swemu potomstwu (por. J 4,11). Zmieniła nastawienie dopiero z momentem rozpoznania w Jezusie Mesjasza Bożego, a On z kolei pomógł jej odkryć i uznać prawdę o sobie.

Podobnie i nam, współczesnym chrześcijanom, Jezus uświadamia różne braki i grzechy. On też ofiaruje nam dar „wody żywej” dla przezwyciężenia naszych słabości, które są źródłem podziałów w nas i między nami.

2. Otwierać się na dialog

W spotkaniu z Samarytanką Jezus uczy, jak wielkie znaczenie dla właściwego rozwoju relacji międzyludzkich ma dialog. Swoją postawą zachęca do jego podejmowania w duchu poszanowania godności partnera i z gotowością do wspólnego poszukiwania prawdy. Chodzi więc w konsekwencji o wzajemne ubogacanie siebie poprzez dzielenie się wspólnie odkrywanym i zgłębianym darem prawdy.

Dialog zakłada wierność wobec poznanej prawdy. Dzięki dialogowi chrześcijanie uczą się „razem” wzrastać w misterium Chrystusa i Jego Kościoła. Dialog stwarza nowe możliwości poznawania siebie nawzajem. Św. Jan Paweł II w encyklice *Ut unum sint* pisze, że „postawa «dialogiczna», odpowiada naturze osoby i jej godności” (UUS 28). Chodzi więc o postawę, której zewnętrzny wyraz ma bardzo głębokie wewnętrzne ugruntowanie.

Dialog ekumeniczny służy więc jako „narzędzie” prawdziwego zbliżenia, które pomaga w skutecznym zwiastowaniu Ewangelii i zaprowadzaniu Królestwa Bożego w świecie. Jako taki stanowi podstawowe zadanie dla ekumenicznej drogi Kościołów. Prowadzi do osobowego spotkania i rozwoju relacji nie tylko międzyludzkich. Musi mieć jednak zawsze na uwadze Tego, który spotyka nas przy naszych „życiowych studniach”, Odkupiciela świata i Pana dziejów, który jest naszym pojednaniem (por. UUS 35).

Szczególnym wyrazem dialogu jest wspólna modlitwa chrześcijan. Przyzywamy w niej Chrystusa, a także Ducha Świętego, który otwiera wierzących na dary Ojca i Syna. Co więcej, nieodzowne jest ekumeniczne przywoływanie mocy Trójjedynego Boga, aby w nowości życia kroczyć drogą pojednania ku pełnej jedności na wzór komunii w Bogu, przez zwrócenie się do Boga i do siebie nawzajem, podejmując stale trud kroczenia śladami Chrystusa.

3. Odkrywać ekumeniczne dziedzictwo soborowe

W minionym roku często powracano do podpisanego pięćdziesiąt lat temu Dekretu o Ekumenizmie Soboru Watykańskiego II. Chodzi o dokument ekumenicznego przełomu, który dotyczył nade wszystko zmiany w myśleniu Kościoła o samym sobie.

Sobór Watykański II bez wątpienia zapoczątkował w świadomości katolickiej wielki, nieodwracalny proces przemian, dzięki któremu ekumenizm stał się jednym z zasadniczych elementów myślenia o Kościele. Wytoczył szereg zasad dla wprowadzenia ekumenii w życie we wszystkich wymiarach chrześcijańskiej egzystencji. Uświadomił chrześcijanom głęboką prawdę o tym, że „o odnowienie jedności ma się troszczyć cały Kościół, zarówno wierni, jak i ich pasterze, każdy, wedle własnych sił, czy to w codziennym życiu chrześcijańskim, czy też w badaniach teologicznych i historycznych” (DE 5).

W Dekrecie o Ekumenizmie czytamy, że przywrócenie pełnej widzialnej jedności wśród chrześcijan, a tym samym wzmożenie koniecznych działań kierujących ku temu właśnie celowi, stanowi jedno z zasadniczych zamierzeń soboru, gdyż „(...) brak jedności jawnie sprzeciwia się woli Chrystusa” (DE 1). Sobór mówi wręcz o „świętej tajemnicy jedności” (DE 2), która domaga się pełnego skutecznego w przestrzeni i w czasie, poprzez zaangażowanie się w dzieło jednania nas wszystkich, każdego chrześcijanina.

4. Podejmować wspólne ekumeniczne inicjatywy

Do tego dzieła, na różne sposoby zobowiązywał nas św. Jan Paweł II. W encyklice *Ut unum sint* wyraźnie mówi o wierności ekumenicznej soborowemu dziedzictwu: „Od czasu II Soboru Watykańskiego Kościół katolicki wszedł nieodwołalnie na drogę ekumenicznych poszukiwań, wsłuchując się w głos Ducha Pańskiego, który uczy go uważnie odczytywać znaki czasu” (UUS 3). Nieco dalej dodaje: „Sobór Watykański II wyraża decyzję Kościoła katolickiego, by tenże rozeznając znaki czasu pilnie uczestniczył w ekumenicznym dziele” (UUS 8).

Dlatego zwracam się do Was, Siostry i Bracia w Chrystusie Panu: Podejmujemy na różne sposoby dzieło jednania Kościoła. Czyńmy to przez szczery dialog z naszymi niekatolickimi sąsiadami i znajomymi, w formie gorliwej modlitwy o jedność chrześcijan, poprzez wspólne zgłębianie Słowa Bożego oraz ekumeniczne spotkania o charakterze naukowym, religijnym i społecznym.

Serdecznie zapraszam wszystkich wiernych do opolskiej katedry na dzień 25 stycznia br. na godz. 16.00, na uroczyste zakończenie Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan, które będzie miało charakter ogólnopolski. Przez dłuższy czas przygotowaliśmy się do tego wydarzenia m.in. przez Ekumeniczną Modlitwę Młodych, poprzez konferencje naukowe z udziałem wcześniejszego i obecnego przewodniczącego Papieskiej Rady dla Popierania Jedności Chrześcijan, tzn. z udziałem kard. Waltera Kaspera oraz kard. Kurta Kocha, przez liczne konferencje i seminaria otwarte organizowane na

Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Opolskiego oraz inne jednostki kościelne i uniwersyteckie. W sposób szczególny zapraszam do katedry w Roku Życia Konsekwowanego wszystkie siostry, braci i ojców zakonnych.

Dzisiejszy świat potrzebuje zgody i wzajemnego zrozumienia. Jako chrześcijanie, mamy tu szczególną rolę do spełnienia. Abyśmy jednak skutecznie wypełniali powierzoną nam przez Chrystusa „posługę jednania” musimy bez jakichkolwiek obaw „przysiąść z Jezusem przy Jakubowej studni” i zaczerpnąć „wody” z ożywczego Źródła, aby tak jak Samarytanka odważnie dawać świadectwo o naszej jedności z Nim i między nami.

Tego Wam wszystkim życzę i z serca Wam błogosławię

Wasz Biskup
+ Andrzej Czaja
† Andrzej Czaja

Opole, Uroczystość Objawienia Pańskiego 2015

Niniejszy List proszę odczytać podczas wszystkich nabożeństw w niedzielę 18 stycznia br.